A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2011. július 5.*

A C-263/09. P. sz. ügyben,

az **Edwin Co. Ltd** (székhelye: Tokió [Japán], képviselik: D. Rigatti, M. Bertani, S. Verea, K. Muraro és M. Balestriero avvocati)

fellebbezőnek

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2009. július 14-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik: O. Montalto, L. Rampini és J. Crespo Carrillo, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

Elio Fiorucci (lakóhelye: Milánó [Olaszország], képviselik: A. Vanzetti és A. Colmano avvocati)

felperes az elsőfokú eljárásban,

* Az eljárás nyelve: olasz.

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, K. Schiemann és D. Šváby tanácselnökök, A. Rosas, Juhász E., T. von Danwitz, M. Berger (előadó), A. Prechal és E. Jarašiūnas bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. november 23-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2011. január 27-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében az Edwin Co. Ltd az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-165/06. sz., Fiorucci kontra OHIM – Edwin (ELIO FIORUCCI) ügyben 2009. május 14-én hozott azon ítéletének (EBHT 2009., II-1375. o.; a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel az Elsőfokú Bíróság részben helyt adott az E. Fiorucci által a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési

minták) (OHIM) első fellebbezési tanácsának (az R 238/2005-1. sz. ügyben) 2006. április 6-án, az E. Fiorucci és az Edwin közötti törlési és megszűnésmegállapítási eljárás tárgyában hozott határozatának (a továbbiakban: megtámadott határozat) hatályon kívül helyezése iránt indított keresetnek.

Jogi háttér

Az uniós jog

A Bíróság alapokmánya

2 A Bíróság alapokmányának 58. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A Bírósághoz benyújtott fellebbezés kizárólag jogkérdésre vonatkozhat. A fellebbezésben csak a Törvényszék hatáskörének hiányára, a fellebbező érdekeit hátrányosan befolyásoló eljárási szabálytalanságra, valamint az uniós jognak a Törvényszék általi megsértésére lehet hivatkozni.

A fellebbezés nem vonatkozhat kizárólag a költségek összegére vagy arra, hogy a költségek viselésére melyik felet kötelezzék”.

A Törvényszék eljárási szabályzata

3 A Törvényszék eljárási szabályzata 135. cikkének 4. §-a előírja, hogy a felek beadványai nem változtathatják meg a fellebbezési tanács előtti eljárás tárgyát.

A 40/94/EK rendelet

4 A közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) hatályon kívül helyezte a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendeletet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.), és annak helyébe lépett. Ennek ellenére a jelen jogvitára ez utóbbi rendeletnek a 2004. február 19-i 422/2004/EK tanácsi rendelettel (HL L 70., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 3. o.) módosított változatát (a továbbiakban: 40/94 rendelet) kell alkalmazni.

5 A 40/94 rendeletnek „A védjegyoltalom megszűnésének okai” című 50. cikke (1) bekezdésének c) pontja így rendelkezett:

„A Hivatalhoz [OHIM-hoz] benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján a közösségi védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha

[…]

c) a védjegy – a jogosult vagy az ő engedélyével más által folytatott védjegyhasználat következtében – az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban megtévesztővé vált, különösen az áruk vagy a szolgáltatások jellegét, minőségét vagy földrajzi származását illetően".

6 Az említett rendelet „Viszonylagos törlési okok" című 52. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„A közösségi védjegyet [az OHIM-hoz] benyújtott kérelem vagy a védjegybitorlási perben előterjesztett viszontkereset alapján törölni kell továbbá akkor is, ha a megjelölés használata különösen a következő korábbi jogok oltalmára irányadó nemzeti vagy közösségi jogszabályok alapján megtiltható:

a) névhez fűződő jog;

b) képmáshoz fűződő jog;

c) szerzői jog;

d) iparjogvédelmi jog."

7 A 40/94 rendeletnek a Bírósághoz benyújtott keresetekre vonatkozó 63. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A fellebbezési tanácsok fellebbezés tárgyában hozott határozatai a Bíróság előtt keresettel támadhatók meg.

(2) A kereset hatáskör hiányára, lényeges eljárási szabálysértésre, a Szerződés vagy e rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére vagy hatáskörrel való visszaélésre alapítva indítható.

(3) A Bíróság a jogvita tárgyát képező határozatot megsemmisítheti [helyesen: hatályon kívül helyezheti] vagy megváltoztathatja.

[…]

(6) [Az OHIM] megteszi a Bíróság ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket."

A 2868/95/EK rendelet

8 A 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 172., 4. o.) módosított, a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.; a továbbiakban: végrehajtási rendelet) meghatározza többek között az OHIM előtt a közösségi védjegyek megszűnésének megállapítása és törlése iránti eljárásokban alkalmazandó szabályokat.

9 E tekintetben a végrehajtási rendelet 37. szabályának b) iii. pontja, amelynek eredeti szövege nem változott, a következőképpen rendelkezik:

„Az […] OHIM-hoz benyújtott, a megszűnés megállapítására vagy a védjegy törlésére irányuló kérelemnek tartalmaznia kell:

[…]

b) a kérelem alapjául szolgáló okokkal kapcsolatban annak a közösségi védjegynek a lajstromszámát, amely oltalma megszűnésének megállapítását, vagy amelynek törlését kérik;

[…]

iii. a rendelet 52. cikkének (2) bekezdése alapján benyújtott kérelem esetén a törlési kérelem alapjául szolgáló jogra vonatkozó adatokat, valamint azokat az adatokat, amelyek igazolják, hogy a kérelmező a rendelet 52. cikkének (2) bekezdésében említett korábbi jog jogosultja, vagy az irányadó nemzeti jogszabályok értelmében e jog alapján igényt támaszthat."

A nemzeti jog

10 A fellebbezési tanács határozatának meghozatala idején alkalmazandó változata szerint az olasz ipari tulajdonjogi törvény (Codice della Proprietà Industriale, a továbbiakban: CPI) 8. cikkének (3) bekezdése a következőképpen rendelkezett:

„Amennyiben közismertek, kizárólag a jogosult kérelmére, vagy az utóbbi, illetve az (1) bekezdésben említett jogalanyok engedélyével védjegyként lajstromozhatók: a személynevek, a művészet, az irodalom, a tudomány, a politika és a sport területén használt megjelölések, a rendezvények, nonprofit szervezetek és egyesületek elnevezései és betűszavai, valamint az utóbbiak jellegzetes emblémái."

A jogvita előzményei és a megtámadott határozat

11 A Fiorucci SpA egy, az olasz jog hatálya alá tartozó társaság, amelyet az az E. Fiorucci divattervező alapított, aki a 70-es években bizonyos fokú közismertségre tett szert Olaszországban. A társaság 1990. december 21-én „alkotói vagyonát" – beleértve abba az összes olyan védjegyet, amelynek ő volt a jogosultja, köztük több, a „FIORUCCI" elemet tartalmazó védjegyet – teljes egészében átruházta a fellebbezőre.

12 1999. április 6-án, a fellebbező védjegybejelentése alapján az OHIM a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-i, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás szerinti 3., 18. és 25. osztályba tartozó áruk tekintetében lajstromozta az ELIO FIORUCCI szóvédjegyet.

13 2003. február 3-án E. Fiorucci a 40/94 rendelet 50. cikke (1) bekezdésének c) pontja, illetve 52. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján egy megszűnés megállapítása iránti és egy törlés iránti kérelmet nyújtott be e védjeggyel szemben.

14 2004. december 23-i határozatával az OHIM törlési osztálya helyt adott a törlés iránti kérelemnek, azzal az indokkal, hogy a CPI 8. cikkének (3) bekezdése szerint E. Fiorucci nevének közösségi védjegyként történő lajstromozásához szükség van az ő hozzájárulására, és e hozzájárulás hiányzik. Az említett osztály azt állapította meg, hogy e körülmények miatt a megszűnés megállapítása iránti kérelemről nem szükséges határozatot hozni.

15 A fellebbező e határozattal szemben fellebbezést terjesztett elő. A megtámadott határozatban az OHIM első fellebbezési tanácsa helyt adott e fellebbezésnek és hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát. Az E. Fiorucci által benyújtott törlés iránti kérelemmel kapcsolatban a fellebbezési tanács először is megállapította, hogy ez utóbbi eset nem tartozik a CPI 8. cikke (3) bekezdésének hatálya alá, amelynek célja annak megakadályozása, hogy harmadik személyek üzleti célból hasznosítsák

valamely, az üzleti életen kívüli területen híressé vált személy nevét, és ennélfogva E. Fiorucci e rendelkezés alapján nem hivatkozhat a névhez fűződő jogra. Másodszor, ami az E. Fiorucci által benyújtott megszűnés megállapítása iránti kérelmet illeti, a fellebbezési tanács, miután emlékeztetett arra, hogy a 40/94 rendelet 50. cikke (1) bekezdése c) pontjának célja a közönség bizalmának védelme, megállapította, hogy sem maga a szóban forgó védjegy, sem annak használata nem olyan jellegű, amely megtévesztené a közönséget.

Az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott kereset és a megtámadott ítélet

16 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. június 19-én benyújtott keresetlevelével E. Fiorucci a megtámadott határozat hatályon kívül helyezésére irányuló keresetet terjesztett elő.

17 A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság részben helyt adott e keresetnek.

18 Miután a megtámadott ítélet 21–25. pontjában több – újonnan felhozott és emiatt elfogadhatatlan – jogalapot kizárt, az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 27. pontjában megállapította, hogy E. Fiorucci lényegében a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének a) pontjára, illetve az ugyanezen rendelet 50. cikke (1) bekezdésének c) pontjára alapított, két jogalapra hivatkozott.

19 Elsőként a második jogalapot vizsgálva, amely a megszűnés megállapítása iránti kérelemre vonatkozott, az Elsőfokú Bíróság helybenhagyta a fellebbezési tanács értékelését, és a megtámadott ítélet 33–35. pontjában megállapította, hogy az ELIO FIORUCCI védjegy önmagában nem olyan jellegű, hogy a 40/94 rendelet 50. cikke

(1) bekezdésének c) pontja értelmében megtévesztené a közönséget az általa jelölt áruk származását illetően. Ezenfelül az említett ítélet 36. és 37. pontjában megállapította, hogy – mivel a szóban forgó védjegy használatát nem tudták igazolni – fel sem merült annak a kérdése, hogy a használat megtéveszthette a közönséget. Az Elsőfokú Bíróság ezért ezt a jogalapot elutasította.

20 Ezt követően áttérve a törlési kérelemmel kapcsolatos első jogalap vizsgálatára, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 41. pontjában megerősítette, hogy a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerint az OHIM az érdekelt kérelmére törölheti a közösségi védjegyet, ha annak használata többek között valamely nemzeti jogszabály értelmében védelmet élvező, névhez fűződő jog alapján megtiltható. A CPI 8. cikke (3) bekezdésének értelmezését illetően viszont az Elsőfokú Bíróság elvetette a fellebbezési tanács elemzését. E tekintetben a következőket állapította meg:

„50 Először is meg kell állapítani, hogy a [CPI] 8. cikke (3) bekezdésének a fellebbezési tanács által elfogadott értelmezését e rendelkezés szövege nem támasztja alá, amely közismert személynevekre utal anélkül, hogy különbséget tenne köztük aszerint, hogy ezen közismertségre milyen területen tettek szert.

[…]

53 Másodszor, ellentétben azzal, amit a fellebbezési tanács a megtámadott határozatban […] sugall, még ha a közismert személynevet korábban már védjegyként lajstromozták, vagy ténylegesen védjegyként használták is, a [CPI] 8. cikkének (3) bekezdése által biztosított védelem akkor sem fölösleges vagy értelmetlen.

[…]

55 [Ugyanis] nem zárható ki, hogy valamely személy közismert – bizonyos áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában védjegyként lajstromozott vagy használt – neve a korábban lajstromozott védjeggyel ellátottaktól eltérő, azokkal semmilyen hasonlóságot nem mutató áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában újabb lajstromozás tárgya legyen. […]

[…]

57 Harmadszor a jogirodalom egyes nézeteire vonatkozó iratoknak a megtámadott határozat 41–43. pontjában idézett kivonatai sem engednek arra következtetni, hogy a [CPI] 8. cikke (3) bekezdésének a fellebbezési tanács által a megtámadott határozatban elfogadott értelmezése helyes.

58 A. Vanzetti – aki […] a megtámadott határozat 41. pontjában idézett mű szerzője – [E. Fiorucci] ügyvédjeként jelen volt a tárgyaláson, ahol kijelentette, hogy a fellebbezési tanács által elfogadott elmélet az általa az említett műben leírtakból semmilyen módon nem következik […].

59 […] M. Ricolfit illetően a fellebbezési tanács szerint az utóbbi szerző »[a valamely személy nevének] nagyon gyakran az elsődlegesen nem vállalkozási jellegű használatból eredő közismertségére« utal, ami semmiképpen nem zárja ki, hogy a »vállalkozási jellegű« használatból is közismertség származhasson, még ha ez utóbbi kevésbé gyakran fordul is elő.

60 Kizárólag […] M. Ammendola említi a »piacon kívüli« használatot, anélkül azonban, hogy kifejezetten levonná azt a következtetést, hogy a [CPI] 8. cikkének (3) bekezdésére nem lehet hivatkozni olyan személynév védelme céljából, amelynek közismertségét nem a fenti területen szerezték meg. Mindenesetre a fenti

megállapítások összességére figyelemmel az Elsőfokú Bíróság ezen egyetlen szerző álláspontja alapján a szóban forgó rendelkezés alkalmazását nem teheti olyan feltételtől függővé, amely annak szövegéből nem következik."

21 A megtámadott ítélet 61. pontjában az Elsőfokú Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fellebbezési tanács tévesen alkalmazta a jogot a CPI 8. cikke (3) bekezdésének értelmezésénél, és tévesen zárta ki e rendelkezés alkalmazhatóságát E. Fiorucci ügyében.

22 Végül a fellebbező és az OHIM másodlagos jelleggel előadott azon érvét illetően, miszerint az ELIO FIORUCCI védjegy is részét képezte annak a szerződésnek, amellyel E. Fiorucci valamennyi védjegyét átruházta a fellebbezőre, az Elsőfokú Bíróság rámutatott arra, hogy a fellebbezési tanács nem vizsgálta ezt az érvet, ő viszont a jogszerűség rá háruló felülvizsgálata keretében nem helyettesítheti a fellebbezési tanács indokolását a saját indokolásával. Emiatt a megtámadott ítélet 64. és 65. pontjában ezt az érvet, mint hatástalant, kizárta.

23 Ugyanezen okból az Elsőfokú Bíróság elutasította E. Fiorucci arra irányuló kérelmét is, hogy az Elsőfokú Bíróság állapítsa meg az ELIO FIORUCCI védjegy érvénytelenségét. Nem élve a megváltoztatásra vonatkozó hatáskörével, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 67. pontjában mindössze arra szorítkozott, hogy hatályon kívül helyezte a fellebbezési tanács határozatát.

24 A megtámadott ítélet rendelkező részének szövege a következő:

„1) Az Elsőfokú Bíróság hatályon kívül helyezi a [megtámadott] határozatot annyiban, amennyiben az tévesen értelmezi a [CPI] 8. cikkének (3) bekezdését.

2) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) Az Elsőfokú Bíróság az OHIM-ot kötelezi a saját költségeinek és az Elio Fiorucci részéről felmerült költségek kétharmadának viselésére.

4) Az Edwin Co. Ltd maga viseli saját költségeit, valamint az Elio Fiorucci részéről felmerült költségek egyharmadát."

A felek kérelmei

25 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– elsődlegesen helyezze hatályon kívül a megtámadott ítélet rendelkező részének 1. pontját, a fellebbezésében kifejtett valamennyi jogalapra való tekintettel,

– másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítélet rendelkező részének 1. pontját, az indokolás hiánya miatt,

– harmadlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, az igazságszolgáltatás megtagadása és a 40/94 rendelet 63. cikkének megsértése miatt,

– a valamelyik másodlagos ok alapján történő hatályon kívül helyezés esetén kötelezze az OHIM fellebbezési tanácsát az abban foglalt érvelés megvizsgálására, és végül

– rendelkezzen úgy, hogy az ő részére teljes egészében térítsék meg mind az elsőfokú, mind a fellebbezési eljárás költségeit, vagy legalább úgy, hogy minden fél maga viselje a saját költségeit.

26 Az OHIM azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé a jogvita helytelenül nem vizsgált tényezőinek utólagos vizsgálata érdekében, és

– E. Fioruccit kötelezze a költségek viselésére.

27 E. Fiorucci azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és hagyja helyben a megtámadott ítélet rendelkező részének 1., 3. és 4. pontját,

– változtassa meg a megtámadott ítélet 33–35. pontját, és

– rendelkezzen a fellebbezési eljárás során felmerült költségek megtérítéséről.

A fellebbezésről

28 Fellebbezésének alátámasztásaként a fellebbező négy érdemi jogalapra, valamint a költségek megosztására vonatkozó ötödik jogalapra hivatkozik.

29 Az érdemi jogalapokat illetően elsőként az első jogalap második részét kell megvizsgálni, amely a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése a) pontjának Elsőfokú Bíróság általi téves értelmezésére és alkalmazására vonatkozik, majd másodikként az első jogalap első részét a második jogalappal együtt, amelyekkel a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az tévesen értelmezte és alkalmazta a CPI 8. cikkének (3) bekezdését, ami szerinte a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése a) pontjának megsértését képezi. Végül, harmadikként és utoljára a harmadik és negyedik jogalapot kell együttesen megvizsgálni, amelyekkel a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az megszegte a rá háruló indokolási kötelezettséget, és megtagadta az igazságszolgáltatást.

Az első jogalapnak a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított második részéről

A felek érvei

30 Első jogalapjának második részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének a) pontja, amikor a „névhez fűződő jogra" hivatkozik, a személyek egyik attribútumára utal. Márpedig a CPI 8. cikke (3) bekezdésében szereplő jog a fellebbező szerint nem a személyek egyik attribútumának védelmét kívánja szolgálni, hanem az üzleti területen kívül szerzett közismertség gazdasági kiaknázásához fűződő, tisztán vagyoni érdekeket. Annak megállapításával, hogy a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése a) pontjának alkalmazásához megkövetelt feltétel teljesült, az Elsőfokú Bíróság megsértette e rendelkezést.

31 E. Fiorucci szerint ez az érvelés minden alapot nélkülöz.

A Bíróság álláspontja

32 A fellebbező által támogatott értelmezés megalapozottságát illetően a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének szövegét és felépítését kell figyelembe venni.

33 E rendelkezés szövegét illetően hangsúlyozni kell, hogy a „névhez fűződő jog" kifejezés egyáltalán nem támasztja alá a fellebbező által javasolt megszorító értelmezést, miszerint az csupán e jogra mint a személyek egyik attribútumára vonatkozik, és nem terjed ki a névhez fűződő vagyoni jogok kiaknázására.

34 A 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének felépítése már önmagában is ezen értelmezés ellen szól. E rendelkezés szerint ugyanis a közösségi védjegy törlését egy „másik, korábbi jogra" hivatkozó érdekelt kérelmére lehet megállapítani. Az említett rendelkezés négy jogot sorol fel arra vonatkozóan, hogy pontosan melyek lehetnek e korábbi jogok, a „többek között" kifejezést alkalmazva, ami arra utal, hogy e felsorolás nem kimerítő jellegű. A megadott példák között – a névhez és a képmáshoz fűződő jogon kívül – szerepel még a szerzői jog és az iparjogvédelmi jog.

35 E nem megszorító jellegű felsorolásból az következik, hogy a példaként említett jogok különböző jellegű érdekeket védenek. Hangsúlyozni kell, hogy közülük egyesek – mint például a szerzői jog és az iparjogvédelmi jog – vonatkozásában a gazdasági aspektusokat mind a tagállamok nemzeti jogrendje, mind az uniós jog védi a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlattal szemben [lásd többek között a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL L 157., 45. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 32. o.)].

36 Ebből eredően, a fellebbező által állítottakkal szemben, a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének szövege és felépítése nem teszi lehetővé a névhez fűződő jogra való hivatkozás esetében e rendelkezés alkalmazásának kizárólag azokra az esetekre való korlátozását, amikor valamely közösségi védjegy lajstromozása valamely, a nevet mint kizárólag az érdekelt személy attribútumát védő jogba ütközik.

37 E körülmények alapján nem róható fel az Elsőfokú Bíróságnak az, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdés a) pontjának értelmezése során.

38 Ebből eredően az első jogalap második részét, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

Az első jogalapnak a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése a) pontjának és a CPI 8. cikke (3) bekezdésének megsértésére alapított első részéről, és az ugyanerre alapított második jogalapról

A felek érvei

39 Az első jogalap első részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg azt, hogy teljesültek a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése a) pontjának alkalmazási feltételei. Szerinte a CPI 8. cikkének (3) bekezdése nem ad jogot E. Fioruccinak arra, hogy mindössze amiatt, hogy saját családnevéről van szó, megtiltsa nevének védjegyként történő használatát, csupán annak a jogát

tartja fenn számára, hogy azt védjegyként lajstromoztassa. Márpedig a fellebbező szerint E. Fiorucci nem gyakorolhatja e jogot, hiszen korábban már lajstromoztatta a „FIORUCCI" elemet tartalmazó védjegyeket, amelyeket később átruházott.

40 Második jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nyilvánvalóan tévesen értelmezte a CPI 8. cikkének (3) bekezdését, amely csak azokra a nevekre alkalmazandó, amelyek tekintetében a közismertséget az üzleti területen kívüli területen szerezték meg. Szerinte a megtámadott ítélet 50. pontjában, annak megállapításával, hogy a CPI 8. cikkének (3) bekezdése a közismert személyek nevére vonatkozik, anélkül hogy különbséget tenne aszerint, hogy e közismertségre mely területen tettek szert, az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte e rendelkezés szövegét.

41 Másodszor, a fellebbező arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet 53. és 55. pontjában annak megállapításával, hogy a közismert személyek nevének a CPI 8. cikke (3) bekezdése által biztosított védelme szélesebb lehet, mint a valamely közismert védjegy lajstromozása által nyújtott oltalom, annyiban, hogy azt eltérő áruk és szolgáltatások esetén is alkalmazni lehet, az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta e rendelkezés hatályát is. A fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak e tekintetben, hogy az teljes egészében figyelmen kívül hagyta, illetve nyilvánvalóan pontatlanul értelmezte az e rendelkezésre vonatkozó azon jogirodalmat, amelyre előtte hivatkoztak.

42 Az OHIM azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az nem vette figyelembe a CPI 8. cikke (3) bekezdésének értelmezésekor és alkalmazásakor az e rendelkezésben foglalt jog esetleges kimerülését, ami jelen esetben abból adódik, hogy E. Fiorucci a „FIORUCCI" elemet tartalmazó védjegyeket korábban már lajstromoztatta, majd azokat átruházta a fellebbezőre. Mivel a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének a) pontja a nemzeti jogra utal vissza, ezért az olasz rendelkezés téves alkalmazása az 52. cikk megsértését képezheti. Ugyanakkor az OHIM úgy véli, hogy a fellebbezés keretében a nemzeti jog Törvényszék általi alkalmazásának a Bíróság által elvégzendő felülvizsgálatának annak ellenőrzésére kell korlátozódnia, hogy a Törvényszék nem vétett-e nyilvánvaló hibát a rendelkezésére álló okirati és egyéb bizonyítékok alapján.

43 E. Fiorucci azt állítja, hogy a CPI 8. cikke (3) bekezdésének az Elsőfokú Bíróság általi értelmezése és alkalmazása megfelel mind az említett rendelkezés szövegének, mind annak az olasz jogirodalom által adott értelmezésének. Ráadásul, az uniós jog valamely rendelkezésének valamely nemzeti jogszabályra való hivatkozása nem jár azzal a következménnyel, hogy ez utóbbi az uniós jog részévé válna.

A Bíróság álláspontja

44 A felek érveléséből kiderül, hogy vitatják mind azt, hogy a jogvita érdemi részére alkalmazott nemzeti szabályt az Elsőfokú Bíróság megsértette volna, mind azt, hogy a Bíróságnak hatásköre lenne e jogsértés vizsgálatára.

45 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a Bíróság valójában rendelkezik-e erre vonatkozó hatáskörrel.

46 A Bíróságnak a Törvényszék által hozott határozatokkal szemben benyújtott fellebbezések elbírálására vonatkozó hatáskörét az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdése állapítja meg. E rendelkezés kimondja, hogy fellebbezni kizárólag jogi kérdésekben, „az alapokmányban megállapított feltételek mellett és korlátokon belül" lehet. A Bíróság alapokmánya 58. cikkének első albekezdése a fellebbezés alapjául szolgáló jogalapok felsorolása keretében pontosítja, hogy a fellebbezésben az uniós jognak a Törvényszék általi megsértésére is lehet hivatkozni.

47 A jelen ügyben az a szabály, amelynek megsértésére a fellebbező hivatkozik, egy olyan nemzeti jogszabály, amelyet a jogvitára az uniós jog egyik rendelkezésében szereplő utalás tett alkalmazandóvá.

48 A 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdésének szövegéből azt derül ki, hogy amikor az arra az esetre hivatkozik, amikor a korábbi jog alapján valamely közösségi védjegy használata megtiltható, egyértelműen két esetet különböztet meg aszerint, hogy a korábbi jog a közösségi szabályozás „vagy" a nemzeti jog védelme alatt áll.

49 Ami a végrehajtási rendelet által meghatározott eljárási rendszert illeti, a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése szerint a nemzeti jog értelmében védelmet élvező valamely korábbi jog alapján benyújtott kérelem esetében a végrehajtási rendelet 37. szabálya úgy rendelkezik, hogy olyan esetben, mint a jelen eset is, a kérelmezőnek kell bizonyítékot szolgáltatnia arról, hogy az alkalmazandó nemzeti jogszabályok értelmében ő erre a jogra hivatkozhat.

50 E szabály nemcsak azt a terhet rója a kérelmezőre, hogy az OHIM elé terjessze azokat a bizonyítékokat, amelyek igazolják, hogy fennállnak az általa alkalmazni kért nemzeti jogszabály által ahhoz megkövetelt feltételek, hogy valamely korábbi jog alapján megtilthassa a közösségi védjegy használatát, hanem azt is, hogy az OHIM elé terjessze azokat a bizonyítékokat is, amelyek alátámasztják e jogszabály tartalmát.

51 Amennyiben, mint a jelen esetben is, a közösségi védjegy törlése iránti kérelem valamely nemzeti jogszabály alapján védelmet élvező korábbi jogon alapul, akkor az OHIM illetékes fórumainak feladata értékelni az említett jogszabály tartalmának megállapítása érdekében a kérelmező által előterjesztett bizonyítékok bizonyító erejét és hatályát.

52 Másodszor, a 40/94 rendelet 63. cikkének (2) bekezdése szerint a fellebbezési tanácsok határozataival szemben a Törvényszékhez benyújtott kereset a Szerződés vagy a 40/94 rendelet, illetve ezek alkalmazásával kapcsolatos bármely jogszabály megsértésére alapítva indítható. Ebből következik, miként arra a főtanácsnok asszony indítványának 61–67. pontjában rámutatott, hogy a Törvényszék hatáskörrel rendelkezik a kérelmező által az állítólagos védelmet illetően hivatkozott nemzeti jogszabály tartalmának alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok tekintetében

az OHIM által elvégzett értékelés jogszerűségi szempontból történő, teljes körű felülvizsgálatára.

53 Ami az Elsőfokú Bíróság által a nemzeti jogszabályok tekintetében tett megállapításoknak a fellebbezés keretében történő vizsgálatát illeti, a Bíróság hatásköre először is kiterjed annak vizsgálatára, hogy az Elsőfokú Bíróság az iratok és az eléje terjesztett egyéb bizonyítékok alapján nem torzította-e el a szóban forgó nemzeti rendelkezések szövegének értelmét vagy az azokra vonatkozó jogirodalmat, illetve arra, hogy az Elsőfokú Bíróság e bizonyítékok tekintetében nem tett-e olyan megállapításokat, amelyek nyilvánvalóak ellentétesek azok tartalmával, végül pedig arra is, hogy az Elsőfokú Bíróság a bizonyítékok egészének vizsgálata során, a szóban forgó nemzeti rendelkezés tartalmának meghatározása érdekében nem tulajdonított-e azok közül valamelyiknek olyan jelentőséget, amivel az a többi bizonyítékhoz képest nem rendelkezik, amennyiben ez az ügyiratokból nyilvánvaló módon kiderül.

54 Jelen esetben a fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a CPI 8. cikkének (3) bekezdését mind e rendelkezés szövegével, mind a rá vonatkozó, elébe terjesztett jogirodalommal összeegyeztethetetlen módon értelmezte. Meg kell vizsgálni, hogy a fellebbező érvelése az Elsőfokú Bíróság által a szóban forgó nemzeti jogszabályokkal kapcsolatban tett megállapítások során elkövetett azon hibákra vonatkozik-e, amelyeket a Bíróság a jelen ítélet előző pontjában említett megfontolások alapján felülvizsgálatnak vethet alá.

55 Elsőként, ami azt az állítást illeti, miszerint az Elsőfokú Bíróság annak megállapításával, hogy a CPI 8. cikkének (3) bekezdése jogot biztosít valamely név jogosultjának arra, hogy e név védjegyként történő használatát megtiltsa, e rendelkezést a szövegével összeegyeztethetetlen módon értelmezte, meg kell jegyezni, hogy ez utóbbi szövege szerint közismert személynevet védjegyként „csak a jogosult lajstromoztathat, illetve csak az ő hozzájárulásával" lehet azt lajstromoztatni. Mivel a CPI 8. cikkének (3) bekezdése a közismert személynevek védjegyként történő lajstromozását a név jogosultjának hozzájárulásához köti, az Elsőfokú Bíróság – a szöveg értelmének eltorzítása nélkül – teljes joggal vonhatta le abból azt a következtetést, hogy a közismert személynév jogosultja tiltakozhat e név védjegyként történő használatával

szemben, amennyiben azt állítja, hogy nem adta hozzájárulását az említett védjegy lajstromozásához.

56 Másodszor, ami azt a kifogást illeti, miszerint az Elsőfokú Bíróság, annak megállapításával, hogy a CPI 8. cikkének (3) bekezdése attól függetlenül alkalmazandó, hogy a név melyik területen vált közismertté, a rendelkezést annak szövegével összeegyeztethetetlen módon értelmezte, azt kell megállapítani, hogy miként azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 50. pontjában megjegyezte, e rendelkezés szövege a közismert személyek nevére vonatkozó részében nem tesz különbséget aszerint, hogy a közismertségre melyik területen tettek szert. Ehhez hasonlóan annak megállapításával, a megtámadott ítélet 56. pontjában, hogy semmilyen indok nem igazolja a CPI 8. cikke (3) bekezdése alkalmazásának kizárását abban az esetben, ha a közismert személy nevét korábban már védjegyként lajstromozták vagy használták, az Elsőfokú Bíróság szintén nem torzította el e rendelkezés tartalmát. Ugyanis ez utóbbi, miként azt az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, nem támaszt egyéb feltételt, mint hogy az érintett személy neve közismert legyen.

57 Ami a jogirodalomra vonatkozó iratokat illeti, az Elsőfokú Bíróság a jogszerűség vizsgálata keretében megvizsgálta a fellebbezési tanács által megfogalmazott értékelést. A megtámadott ítélet 58–60. pontjából kiderül, hogy az Elsőfokú Bíróság nem hagyta figyelmen kívül azt a tényt, hogy egyes álláspontok, amelyekre a fellebbezési tanács támaszkodott, alkalmasak lehetnek a fellebbező tézisének alátámasztására. Az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor az említett ítélet 58. pontjában rámutatott arra, hogy A. Vanzettinek, a mű szerzőjének a fellebbezési tanács által elfogadott véleményét maga a szerző is vitatta az Elsőfokú Bíróság előtti tárgyaláson, amelyen mint E. Fiorucci ügyvédje vett részt. Az Elsőfokú Bíróság egyébként ugyanezen ítélet 59. pontjában megállapította, hogy az M. Ricolfi által írásaiban használt kifejezések, többek között „[a valamely személy nevének] nagyon gyakran az elsődlegesen nem vállalkozási jellegű használatból eredő közismertségére" való hivatkozás, nem eléggé egyértelműek ahhoz, hogy alátámasszák a CPI 8. cikke (3) bekezdésének megszorító értelmezését. M. Ammendola esetében, az említett ítélet 60. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy az e szerző által kifejtett véleménynek önmagában nincs akkora jelentősége, hogy a CPI 8. cikke (3) bekezdésének alkalmazását egy olyan

feltételhez kösse, amely magának e rendelkezésnek a szövegéből nem következik. E körülményekre tekintettel nem állítható, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette volna az eléje tárt bizonyítékok tartalmát.

58 Következésképpen az első jogalap első részét és a második jogalapot mint megalapozatlanokat, el kell utasítani.

Az indokolás hiányára, illetve a 40/94 rendelet 63. cikkének megsértésére és az igazságszolgáltatás megtagadására alapított harmadik és negyedik jogalapról

A felek érvei

59 Harmadik jogalapjával a fellebbező emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott beavatkozói beadványában azt állította, hogy E. Fioruccinak kell bizonyítania azt, hogy megtagadta hozzájárulását az ELIO FIORUCCI védjegy lajstromozása tekintetében. Azzal, hogy nem adott választ erre a jogalapra, az Elsőfokú Bíróság szerinte megsértette a határozatainak indokolására vonatkozó kötelezettségét.

60 E tekintetben E. Fiorucci úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 64. pontjában szereplő indokolás elegendő. Egyébiránt szerinte a jogalap teljes mértékben megalapozatlan.

61 Negyedik jogalapjával a fellebbező azt rója fel az Elsőfokú Bíróságnak, hogy az nem vizsgálta meg az általa másodlagosan előterjesztett azon érveket, amelyek szerint az ELIO FIORUCCI védjegy is részét képezte annak az átruházási szerződésnek, amelylyel E. Fiorucci az összes védjegyét őrá ruházta át, és e tekintetben mindössze arra szorítkozott, hogy megállapítsa, a fellebbezési tanács e kérdésről nem nyilatkozott.

Szerinte az Elsőfokú Bíróságnak élnie kellett volna megváltoztatásra vonatkozó hatáskörével, meg kellett volna vizsgálnia és el kellett volna fogadnia ezt az érvelést, majd ennek alapján a megtámadott határozat rendelkező részét meg kellett volna erősítenie, annak indokolását pedig meg kellett volna változtatnia. Az Elsőfokú Bíróságnak, ha már az előbbit nem tette, legalább vissza kellett volna utalnia ezen érvelés vizsgálatát a fellebbezési tanács elé. Azzal, hogy nem így döntött, az Elsőfokú Bíróság szerinte figyelmen kívül hagyta a 40/94 rendelet 63. cikkének (3) bekezdését, és megtagadta az igazságszolgáltatást.

62 E. Fiorucci megjegyzi, hogy a fellebbezési tanácsok eljárási szabályzata értelmében, ha a Bíróságnak a fellebbezési tanács valamely határozatát hatályon kívül helyező ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedések magukban foglalják az ügy újbóli megvizsgálását, ez utóbbit automatikusan visszautalják a fellebbezési tanács elé.

A Bíróság álláspontja

63 A harmadik jogalap keretében felvetett azon kérdés, hogy a Törvényszék ítéletének indokolása hiányos-e, olyan jogkérdésnek minősül, amelyre a fellebbezésben hivatkozni lehet (lásd többek között a C-120/06. P. és C-121/06. P. sz., FIAMM és FIAMM Technologies kontra Tanács és Bizottság ügyben 2008. szeptember 9-én hozott ítélet [EBHT 2008., I-6513. o.] 90. pontját, valamint a C-47/07. P. sz., Masdar (UK) kontra Bizottság ügyben 2008. december 16-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-9761. o.] 76. pontját).

64 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, a Bíróság alapokmánya 36. cikkének megfelelően – amelyet ugyanezen alapokmány 53. cikke első albekezdésének és a Törvényszék eljárási szabályzata 81. cikkének értelmében a Törvényszékre is alkalmazni kell – a Törvényszéket terhelő indokolási kötelezettség nem jelenti azt, hogy ez utóbbi köteles lenne olyan magyarázatot adni, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet, és az indokolás lehet közvetett is, amennyiben lehetővé teszi az

érdekelt felek számára, hogy megismerjék érvelésük Törvényszék általi elutasításának okait, és lehetővé teszi a Bíróság számára a felülvizsgálat elvégzését (lásd többek között a fent hivatkozott FIAMM és FIAMM Technologies kontra Tanács és Bizottság ügyben hozott ítélet 91. pontját és a C-440/07. P. sz., Bizottság kontra Schneider Electric ügyben 2009. július 16-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-6413. o.] 135. pontját).

65 A fellebbező által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott beavatkozói beadványból az derül ki, hogy a fellebbező másodlagosan fejtette ki azt az érvelést, amely – miként azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 64. pontjában összefoglalta – lényegében azon az állításon alapult, hogy az ELIO FIORUCCI védjegy is részét képezte annak az átruházási szerződésnek, amellyel E. Fiorucci az összes védjegyét és megkülönböztető képességgel rendelkező megjelölését a fellebbezőre ruházta át. Az e másodlagosan előterjesztett érvelés keretében kifejtett érveiben a fellebbező többek között arra is hivatkozott, miként arra a harmadik jogalapján belül is emlékeztetett, hogy E. Fioruccinak kell bizonyítania azt, hogy megtagadta a hozzájárulását az ELIO FIORUCCI védjegy lajstromozása tekintetében.

66 Tény, hogy az Elsőfokú Bíróság a másodlagos jelleggel előterjesztett érvelés egészét mint hatástalant utasította el, anélkül hogy azt érdemben vizsgálta volna.

67 Ugyanakkor erre az elutasításra egy két szakaszból álló érvelés során került sor. A megtámadott ítélet 64. pontjában az Elsőfokú Bíróság rámutatott arra, hogy a fellebbezési tanács az E. Fiorucci által benyújtott törlés iránti kérelmet elutasító határozatát nem a fellebbező által másodlagosan kifejtett indokokra alapította. A megtámadott ítélet 65. pontjában az Elsőfokú Bíróság ehhez hozzátette, hogy mivel ő az OHIM fórumai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatát végzi, nem helyettesítheti be a saját indokolását az OHIM azon illetékes fórumának indokolása helyébe, amelyik a megtámadott jogi aktust hozta.

68 Az Elsőfokú Bíróság így kellő indokolást adott ahhoz, hogy a fellebbező megismerhesse azokat az okokat, amelyek miatt az Elsőfokú Bíróság nem adott helyt az érveinek, és amelyek alapján majd a Bíróság gyakorolni tudja felülvizsgálati jogkörét.

69 Ebből következik, hogy a harmadik jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

70 Negyedik jogalapjával a fellebbező az Elsőfokú Bíróság által adott indokolás megalapozottságát vitatja, hiszen azt állítja, hogy az, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg az ő másodlagos jelleggel kifejtett érvelését és nem változtatta meg a megtámadott határozatot, a 40/94 rendelet 63. cikke (3) bekezdése megsértésének és az igazságszolgáltatás megtagadásának minősül.

71 Elöljáróban hangsúlyozni kell, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen tette, hogy emlékeztetett arra, hogy az általa a 40/94 rendelet 63. cikkének megfelelően végzett felülvizsgálat az OHIM fellebbezési tanácsai határozatainak jogszerűségi vizsgálata, és ő csak akkor helyezheti hatályon kívül vagy változtathatja meg a kereset tárgyát képező határozatot, ha az a meghozatala időpontjában az e rendelet 63. cikke (2) bekezdésében felsorolt, hatályon kívül helyezésre vagy megváltoztatásra okot adó hibában szenvedett (a C-16/06. P. sz., Les Éditions Albert René kontra OHIM ügyben 2008. december 18-án hozott ítélet [EBHT 2008., I-10053. o.] 123. pontja).

72 Ebből következik, hogy a Törvényszék számára biztosított megváltoztatásra vonatkozó hatáskör nem ruházza őt fel azzal a jogkörrel, hogy a fellebbezési tanács értékelését a saját értékelésével váltsa fel, és főleg nem azzal, hogy olyan értékelést fogalmazzon meg, amellyel kapcsolatban az említett fellebbezési tanács még nem foglalt állást. Következésképpen a megváltoztatásra vonatkozó hatáskör gyakorlásának főszabály szerint azokra az esetekre kell korlátozódnia, amikor a Törvényszék, miután felülvizsgálta a fellebbezési tanács által megfogalmazott értékelést, a már bizonyított ténybeli és jogi elemek alapján meg tudja állapítani, hogy a fellebbezési tanácsnak milyen határozatot kellett volna hoznia.

73 A jelen ügyben a fellebbezési tanács a törlési osztály határozatának hatályon kívül helyezését arra az egyetlen megállapításra alapozta, hogy E. Fiorucci, a CPI 8. cikke (3) bekezdésének általa adott értelmezése szerint nem hivatkozhatott a 40/94 rendelet 52. cikke (2) bekezdése a) pontja értelmében vett névhez fűződő jogra. A fellebbezési tanács tehát nem foglalt állást azzal kapcsolatban, hogy mekkora jelentősége lehet a vitatott védjegy érvényességére annak, hogy ez utóbbit állítólag szerződéses úton a fellebbezőre ruházták át.

74 E körülmények alapján az Elsőfokú Bíróság helyesen tette, hogy nem vizsgálta meg a fellebbező által másodlagosan előterjesztett érvelés e részét.

75 Ami a fellebbező azon kifogását illeti, hogy az Elsőfokú Bíróság nem utalta vissza kifejezetten ezen érvelés vizsgálatát a fellebbezési tanács elé, elegendő kiemelni, hogy a fellebbezési tanácsok határozataival szemben a Bíróságnál indított kereseteket illetően az OHIM a 40/94 rendelet 63. cikke (6) bekezdésének megfelelően köteles a Bíróság ítéletének végrehajtásához szükséges intézkedéseket megtenni. Ezenkívül azzal, hogy a megtámadott ítélet 67. pontjában az említett ítélet 64. pontjára való kifejezett utalással hangsúlyozta, hogy ezen érvelést a fellebbezési tanács nem vizsgálta, az Elsőfokú Bíróság egyértelmű iránymutatást adott azt illetően, hogy a fellebbezési tanácsnak milyen intézkedéseket kell megtennie.

76 Az előzőekben kifejtettekből eredően a negyedik jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

A költségek viselésére való kötelezésre irányuló ötödik jogalapról

77 A fellebbező azt állítja, hogy azt a rendelkezést, amellyel őt az Elsőfokú Bíróság a költségek viselésére kötelezte, ami méltánytalan, a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezése esetén törölni kell. A fellebbezés elutasítása esetén pedig a költségeket a felek között meg kell osztani.

78 E tekintetben elegendő emlékeztetni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben a fellebbezés minden más jogalapját elutasították, a Törvényszék költségekre vonatkozó határozatának állítólagos jogellenességére utaló kérelmeket a Bíróság alapokmánya 58. cikkének második bekezdése alapján – amelynek értelmében a fellebbezés nem vonatkozhat kizárólag a költségek összegére vagy arra, hogy a költségek viselésére melyik felet kötelezték – mint elfogadhatatlanokat, el kell utasítani (lásd többek között a C-302/99. P. és C-308/99. P. sz., Bizottság és Franciaország kontra TF1 egyesített ügyekben 2001. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2001., I-5603. o.] 31. pontját, valamint a C-485/08. P. sz., Gualtieri kontra Bizottság ügyben 2010. április 15-én hozott ítélet [EBHT 2010., I-3009. o.] 111. pontját).

79 Ebből az következik, hogy amennyiben a fellebbező által benyújtott fellebbezés összes többi jogalapját elutasítják, akkor a költségek megosztására vonatkozó utolsó jogalapot elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

80 Az előzőekben kifejtettek egészére való tekintettel a fellebbező fellebbezését el kell utasítani.

A megtámadott ítélet E. Fiorucci által előterjesztett megváltoztatása iránti kérelemről

A felek érvei

81 Válaszbeadványában E. Fiorucci arra kéri a Bíróságot, hogy módosítsa a megtámadott ítélet 33–35. pontját. Véleménye szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen állapította meg azt a megszűnésmegállapítás iránti kérelem vizsgálata kapcsán, hogy az ELIO FIORUCCI védjegy önmagában nem olyan jellegű, amely megtévesztené a közönséget az általa jelölt áruk származását illetően.

82 A fellebbező vitatja, hogy e megváltoztatás iránti kérelem nem felel meg a Bíróság eljárási szabályzata 116. cikke előírásainak, és ennélfogva azt elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.

A Bíróság álláspontja

83 A Bíróság eljárási szabályzatának 116. cikke értelmében a válaszbeadvány kérelmei arra irányulhatnak, hogy egészben vagy részben utasítsák el a fellebbezést, illetve egészben vagy részben helyezzék hatályon kívül a Törvényszék határozatát, vagy hogy adjanak helyt az első fokon előterjesztett kérelmeknek. A Bíróság eljárási szabályzatának 113. cikke ugyanezeket a követelményeket fogalmazza meg a fellebbezésben foglalt kérelmek vonatkozásában is.

84 Márpedig jelen esetben E. Fiorucci kérelme nem a megtámadott ítélet – akár csak részbeni – hatályon kívül helyezésére irányul, hanem az Elsőfokú Bíróság által az E. Fiorucci által hivatkozott azon második jogalap vizsgálata során tett megállapítás megváltoztatására, amely jogalapot egyébként az Elsőfokú Bíróság elutasított.

85 E kérelmet tehát mint elfogadhatatlant, el kell utasítani.

A költségekről

86 A Bíróság eljárási szabályzatának 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásra alkalmazandó 69. cikkének 2. §-a szerint a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen szabályzat 69. cikke 3. §-ának első

bekezdése értelmében azonban a Bíróság határozhat úgy, hogy részleges pernyertesség esetén mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

87 Jelen esetben a fellebbező – az ítéletnek az E. Fiorucci által előterjesztett megváltoztatása iránti kérelem kivételével – valamennyi jogalap tekintetében pervesztes lett. Az OHIM valamennyi jogalap tekintetében pervesztes lett. E. Fiorucci kérelmeinek – az ítélet megváltoztatása iránti kérelmet kivéve – a Bíróság helyt adott.

88 E körülményekre tekintettel úgy kell rendelkezni, hogy a fellebbező és az OHIM viselje a saját költségeiket, és egyetemlegesen viseljék Elio Fiorucci költségeinek háromnegyed részét. Elio Fiorucci negyedrészben viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) Az E. Fiorucci által az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának T-165/06. sz., Fiorucci kontra OHIM – Edwin (ELIO FIORUCCI) ügyben 2009. május 14-én hozott ítéletének megváltoztatása iránt benyújtott kérelmet elutasítja.

3) Az Edwin Co. Ltd és a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) viseli saját költségeit, valamint egyetemlegesen E. Fiorucci költségeinek háromnegyed részét.

4) E. Fiorucci viseli saját költségeinek egynegyed részét.

Aláírások